

ЗДА наукобі КАДРИ

Орган парткому, ректорату, комітету ЛКСМУ та профкому
Одеського державного університету ім. І. І. Мечникова

№ 3 (739).

Четвер, 8 лютого 1963 р.

Ціна 2 коп.

СЕРЬОЗНА РОЗМОВА

(З ПАРТІЙНИХ ЗБОРІВ ФІЗФАКУ)

Партія і уряд повсякденно піклуються про радянське студентство. В новій Програмі говориться, що КПРС вважає молодь творчою силою в боротьбі радянського народу за комунізм. Це багато чому зобов'язує і партійну організацію фізичного факультету, для якої виховання майбутніх спеціалістів — першорядне завдання.

Коли партбюро фізичного факультету, обсерваторії та фізінституту намітило проведення відкритих партійних зборів на тему «Роль викладача у вихованні студентів», дехто скептично зауважив: «Питання важливе, але ж нічого нового... Навряд чи хто скаже щось цікаве...». Однак партбюро ретельно готувало збори.

І нещодавно ці збори відбулися. Традиційну доповідь було замінено коротким вступним словом. Секретар партбюро фізфаку розповів про роботу викладачів, які користуються великою повагою і любов'ю студентів, лекції їх завжди цікаві і змістовні, життя і діяльність їх — яскравий приклад для студентів. Це перш за все стосується проф. В. П. Цесевича, доц. Я. М. Штернштейна, яких люблять і знають не лише студенти фізфаку.

Уже перші виступи комуністів і безпартійних викладачів і студентів показали, що збори перетворилися в велику і хвилюючу розмову про найбільш наболілі питання, про виховання в комуністичному дусі юнаків і дівчат, майбутніх спеціалістів, людей високих ідеалів.

Багато цікавого розповіла про життя студентів, про улюблених викладачів студентка Л. Мельник. Вона закликала викладачів частіше бувати в гуртожитках, не обмежуватися лише лекціями та семінарськими заняттями.

Декан факультету доц. Д. І. Поліщук навів багато яскравих прикладів про взаємовідносини між студентами та викладачами. Він говорив про те, що необхідно з особливою увагою і турботою ставитись до старих кадрів, зневажливе ставлення до них неприпустиме.

Доцент Т. Я. Сюра вважає, що необхідно посилити контакт між викладачами. Всі викладачі повинні бути однаково вимогливі і не допускати ніякого лібералізму в ставленні до студентів.

Проф. О. Є. Брюханов поділився спогадами про свої студентські роки. Професор В. П. Цесевич розповів про життя колективу обсерваторії, зазначив, що необхідно систематично слухати на засіданнях кафедр звіти викладачів про виховну роботу.

Про складність процесу виховання, про необхідність всебічного розвитку студента говорив проф. В. А. Федосєєв.

— Часи, коли вихованням займалися лише кафедри суспільних наук, давно минули, — сказав у своєму виступі Я. М. Штернштейн. — Тепер вихованням займаються всі і зокрема кафедри спеціальних дисциплін. Сила лекції, міра впливу її на студентів залежить від знання викладачем свого предмета, його переконання і, звичайно, від методики.

Він говорить про велику силу прикладу, називає своїх улюблених викладачів проф. К. П. Добролюбського, Б. М. Меламеда, С. М. Ковбасюка.

— Студента треба любити і поважати, не бути байдужим до його долі, — закінчує Я. М. Штернштейн.

На зборах виступили також доц. Л. А. Мягчилов, аспірант В. В. Сердюк, асистент Я. І. Майстренко, завгосп фізінституту Г. Іванов, Б. С. Тропін та ін.

Після вичерпного обговорення питання порядку денного збори прийняли розгорнуте рішення.

Секретар партбюро фізфаку
доц. А. ГУМЕНЮК.

Вивчаючи рішення Пленумів

1 лютого 1963 року відбулася третя конференція професорсько-викладацького складу біологічного факультету, присвячена завданням вивчення біологічної науки в світлі рішень листопадового Пленуму ЦК КПРС та жовтневого Пленуму ЦК КПУ.

Відкрила конференцію член-кореспондент АН УРСР В. П. Тульчинська. Вона говорила про могутній розвиток радянської науки, як наслідок повсякденної турботи Партії та Уряду. Новим, яскравим свідченням цієї турботи є Постанова ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи по дальшому розвитку біологічної науки і зміцненню її зв'язків з практикою», яка, по суті, витікає з рішень XXII з'їзду КПРС.

На конференції виступили з доповідями старший викладач І. П. Нікіфорчук, доц. О. О. Титаренко, доц. І. М. Сагайдак і член-кореспондент АН УРСР проф. М. П. Савчук, які детально зупинилися на завданнях, що стоять перед колективом біологів в світлі рішень пленумів та постанов ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР.

В обговоренні доповідей взяли участь проф. О. Р. Прендель, доц. П. І. Дмитрашко, доц. П. С. Столяр і проф. Г. В. Ткаченко. Всі, хто виступав на конференції, схвалювали постанови партії і уряду і вказували на шляхи найшвидшого їх виконання.

Доц. А. М. ДЬОМІНА.

Не лише відкриття...

Мабуть більшість студентів-біологів хотіли б стати науковцями. Але далеко не кожний студент уявляє собі працю науковця. Наукова робота — це не лише блискучі відкриття, а й так звана щоденна кропітка робота. Для того, щоб знайти нове, необхідно знати старе, потрібні навички експериментальної роботи, вміння оцінити її результати. Часто буває, що у студента, який так охоче йде на наукову роботу, не вистачає наполегливості, він пасує перед «чорною» роботою.

Налагодження приладів, застосування нової методики, кропітка збирання матеріалу, повторення однотипних дослідів, — добрий пробний камінь для того, хто хоче займатися науковою роботою.

Коли в минулому році на нашу кафедру прийшов Слава Бур'янов і сказав: «Я б хотів допомагати працівникам кафедри в науковій роботі», ми всі були дуже раді такому прояву ентузіазму. Але водночас і побоювались: як же він виявить себе в «чорновій» роботі.

Слава почав працювати під керівництвом асистента І. О. Ярцевої над темою «Ріст філофори в природних умовах». Влітку і восени цього року він систематично виїжджав на тральщику агарового заводу в районі лову філофори, позначав тільки що виловлену водорість і знову опускав її в море в сіткових камерах; ниряючи з аквалангом, перевіряв справність сіткових камер, залишених в попередні виїзди. Відбирав проби, фік-

сував матеріал. Потім поділяв «кущі» за віковими групами.

А Славі хотілося займатись біохімічними дослідженнями. Він часто незадоволено бурчав, але роботу не кидав. Розглядаючи проби, згадував, що зустрічалося йому в літературі про філофору. З'являлися і свої власні припущення. Не всі вони, звичайно, виявлялися вірними, але уже тепер працівники кафедри фізіології рослин на питання: «Хто із ваших студентів може бути в майбутньому науковим працівником?» першим називають Славу Бур'янова.

Доц. М. В. ГОЛУБЦЕВА.

Уважно слухає студентку викладач Б. Я. Барська. І, здається, задоволена її відповіддю.
Фото М. Ключерова.

НАШІ КАНДИДАТИ

Студенти, викладачі, робітники і службовці університету прийшли на передвиборні збори, щоб назвати своїх кандидатів у депутати Верховної Ради Української РСР. Збори відкрив секретар парткому університету Л. Х. Калустян. Він надає слово секретарю Центрального РК КПУ України С. Н. Когут, яка розповідає про небувале політичне і трудове піднесення, що оволоділо трудящими нашої країни напередодні виборів.

На трибуні І. М. Дузь. Він читає:

*Ні, не стомлюся на дальній межі
З віком світити в його стоючості,
Лягати пластом на розпутьтя чужі,
Тягнути друга від самотності.
Горю тяжкому — сонце віддам,
Ревній слюзі — я стану заґатами,
З бідними — шуриркою напополам,
Сіллю на очі — поміж багатими.*

В цих рядках могутність радянської людини. Тут і ненависть, і той великий соціалістичний гуманізм, те людинолюбство, що під силу тільки нам, радянським людям. Проголосити такі рядки, написати їх кров'ю свого серця і кришталем своєї душі міг тільки поет-патріот. І їх написав Андрій Самійлович Малишко.

*І ми за лєнінським завітом
В труді, без горя і війни
Йдемо вперед широким світом,
Своєї партії сини.
Сад шепочеться, сталь клекочить,
Сонце встає полями,
Справа Леніна, слава Леніна,
Мудрість Леніна з нами.*

Скільки в цих словах любові до рідної радянської Вітчизни, до партії, до нашого безсмертного вождя В. І. Леніна. Ці слова міг проголосити всією силою свого натхнення і віри в нашу партію і народ поет-комуніст А. С. Малишко, — говорить І. М. Дузь. Він розповідає про велику літературну і громадську діяльність поета, про особисті зустрічі з ним.

Поет-патріот, поет-комуніст, поет-людина — таким наш народ знає А. С. Малишка, таким його любить. Ось чому я за дорученням викладачів та студентів пропоную висунути поета А. С. Малишка кандидатом в депутати Верховної Ради УРСР по університетському виборчому округу № 294.

Цю пропозицію гаряче підтримує доц. П. І. Воробей, студенти філфаку Горбова і Свиридова.

У нас поет і народ єдині, і кращим доказом цьому — наші сьогоднішні збори, висунення поета А. С. Малишка кандидатом у депутати народного парламенту. Я від усього серця підтримую цю кандидатуру, — говорить доц. А. В. Недзвідський.

Передвиборні збори вирішили одногласно висунути кандидатом у депутати Верховної Ради УРСР Андрія Самійловича МАЛИШКА.

Одночасно на передвиборних зборах проф. О. О. Морозовим було висунуто кандидатом у депутати Одеської промислової обласної Ради депутатів трудящих ректора ОДУ проф. О. І. Юрженка.

Олександр Іванович — відомий вчений в галузі колоїдної хімії та хімії синтетичного каучуку. Йому належить біля 100 наукових праць. О. І. Юрженко багато уваги приділяє розвитку науки в нашому університеті. Він вміло поєднує наукову й адміністративну роботу з участю в громадському житті. Він голова Товариства по поширенню наукових і політичних знань, — говорить проф. О. О. Морозов.

Кандидатуру О. І. Юрженка підтримали доц. Д. І. Поліщук, проф. І. В. Ганевич та інші. Збори висунули ректора О. І. ЮРЖЕНКА кандидатом у депутати Сдеської обласної промислової Ради по виборчому округу № 84.

Йде підготовка до виборів

3 березня 1963 року — день виборів до Верховної Ради УРСР та місцевих Рад депутатів трудящих. Більше місяця залишилось до цього дня. Але група агітаторів Наукової бібліотеки ОДУ на чолі з старшим агітатором О. Ю. Хоткіною уже веде підготовку до виборчої кампанії.

Агітатори познайомились зі своїми виборцями і підтримують з ними зв'язок, чергуючи на агітпункті та систематично запрошуючи мешканців підшефних будинків на лекції та вечори, що влаштовуються в приміщенні агітпункту по вулиці Петра Великого, 2. Так 24 січня відбулась лекція на тему «Перспективи розвитку Чорноморського економічного району». Нещодавно відбувся вечір, на яко-

му ст. викладач Л. М. Стрельцов прочитав лекцію «Рада депутатів трудящих — найдемократичніша форма управління», потім демонструвався кінофільм «Знову до зірок». Будуть організовані також вечори запитань та відповідей, на яких виборці одержать консультації педагогів, юристів, лікарів та науковців різного фаху.

Готуватись до бесід з виборцями допомагають семінари, що проводяться в університеті для агітаторів. Наприклад, нещодавно відбувся семінар на тему «Радянська виборча система — найдемократичніша в світі».

Г. О. СУЩЕНКО,
співробітник НБ ОДУ.

ПІДСУМКИ ЗИМОВОЇ СЕСІЇ

ЕКЗАМЕНИ ПОЗАДУ

Спустили аудиторії, читальні зали, які ще недавно не вміщали всіх бажаючих, минули хвилювання, пусто в гуртожитках — наступили канікули.

Але так уже повелось, що по закінченню будь-якої роботи підводяться підсумки. Підсумовуються і результати складання сесії на кожному факультеті.

Якщо ви захочете взнати про хід і результати сесії на істфаці, можете звернутись до редколегії «Історика», яка підготувала спецвипуск, присвячений сесії.

Перед нами підвійний аркуш паперу, вирваний із учнівського зошита і списаний дрібним, але розбірливим почерком. Це замітка парторга III курсу М. Скрипника. Він розповідає про сесію третьокурсників. Цікаві деякі статистичні дані, наведені в замітці. Так, із 128 оцінок, одержаних третьокурсниками на 4 екзаменах, 85 — відмінних, 38 — добрих і 5 — задовільних. 17 чоловік склали екзамен на «відмінно», 10 — на «відмінно» і «добре». В авангарді, як і слід, — комуністи. Жоден з них не має задовільної оцінки. Серед відмінників слід назвати М. Ізвєкова, В. Зубко, М. Чумака та ін.

Ще успішніше пройшла сесія у четвертокурсників. Із 120 оцінок, одержаних студентами курсу на екзаменах, 85 — відмінних, 34 — добрих і лише 1 задовільна. Студенти-комуністи В. Курохта, А. Березуцький склали сесію на «відмінно». Всього на «відмінно» склали 8 чоловік, на «відмінно» та «добре» — 11 чоловік. В. Корєцький, С. Григоров, Г. Смоляр та інші — відмінники.

Успішно склали свою останню сесію студенти-випускники. Із 13 студентів-комуністів курсу 5 відмінників, інші склали екзамен на «відмінно» та «добре». Відмінники — І. Мушта, І. Устинов, Ю. Варбанець та ін.

Трохи невдалий початок у першокурсників. Із 38 чоловік тут лише 5 відмінників, 14 склали без задовільних оцінок. Особливо успішно завершили екзаменаційну сесію студенти Я. Потеряйко, В. Саранча, Н. Матвієнко та ін.

Невдало пройшов екзамен з іноземної мови у другокурсників. Він приніс багато задовільних оцінок, але з історичних дисциплін і у них результати відрядні.

О. СЕМЕРІН.

Наші результати

Закінчилась зимова екзаменаційна сесія на вечірньому відділі геофаку. Позаду залишилися передекзменаційні тривоги, хвилювання, недосипання. Тепер можна підвести підсумки, і нам це, приємно зробити, оскільки підсумки сесії непогані.

Кращими в цій сесії виявились першокурсники. Ця сесія — перша в їхньому житті і результати її хороші: сім відмінників і жодного невстигаючого. Початок непоганий. Хочеться побажати їм і надалі триматися наміченого курсу.

Добре попрацювали студенти III і IV курсів. Студенти Гусєва (III к.), Шафір (IV к.) склали сесію на «відмінно». Хороші результати в студентів IV курсу Котова, Рябчинської, Зубрицької, Владимирського, студенток V курсу Філової, Севостєєвої.

Так, географам-вечірникам є чим похвалитись. Вміло поєднуючи роботу і навчання, вони готуються

Потрібний

Закінчилась навчально-екзменаційна сесія. Скільки вражень, скільки нових думок!

З почуттям глибокої подяки згадують тепер студенти-шестикурсники багатьох викладачів філологічного факультету, які так багато зробили, щоб дати необхідні знання нам, заочникам.

Ще влітку ми дізналися, що у нас буде читати курс історії української критики та журналістики А. В. Недзвідський. Викладач захопив нас своєю кипучою енергією, любов'ю до курсу, який читав.

Разом з А. В. Недзвідським ми побували в музеї книги при Одеській державній науковій бібліотеці ім. О. М. Горького. Під час зимової сесії, хоч часу було відведено на читання курсу дуже мало,

стали висококваліфікованими спеціалістами своєї справи.

І. СПЕКТОР,
студ. IV курсу вечірнього відділу геофаку.

У ЗАОЧНИКІВ БІОФАКУ

Підготовка кадрів на біологічному факультеті шляхом заочного навчання з кожним роком набуває все більшого значення.

З 1 по 10 січня у студентів I—V курсів і з 1 по 20 січня — у студентів VI курсу на факультеті проходила зимова екзаменаційна сесія заочників.

Всі студенти, а особливо шестикурсники, попрацювали добре. Так, із 41 студента, присутніх на сесії, 38 склали всі іспити і заліки. 17 з них склали на «відмінно» і на «відмінно» та «добре».

Шестикурсники уже розпочали працювати над дипломними. Попереду у них серйозне випробування — захист дипломної та державні іспити.

Є. СКЛЯР,
методист заочного відділу біофаку.

і вчасний

Андрій Володимирович заслухав наші реферати, дав кожному цінні зауваження і поради.

І тепер, коли починають оформлятися перші рядки наших дипломних робіт з української літератури, ми з подякою згадуємо поради А. В. Недзвідського. Тепер особливо відчутні знання, одержані з історії української критики і журналістики.

С. ЛАПКО,
Н. КОСМАТЕНКО,
ст.-заочники VI курсу філологічного факультету.

Коли в аудиторії відповідає товариш, важко залишатися байдужим.

Фото В. Соломонова.

НА ІСПИТІ З ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Хороші знання з іноземної мови виявили студенти I-го курсу фізичного факультету М. Папушой, Н. Романча. Знання мови і навички розмовної мови у ст. М. Папушой набагато перевищують програмні вимоги. Крім заданого матеріалу, студент читає художню літературу німецькою мовою, використовує наявні в бібліотеці учбові посібники. Це ж можна сказати про студентку I курсу мехмату Л. Басалаєву. Вона теж цікавиться мовою, серйозно вивчає її, використовує всі можливості для оволодіння розмовною мовою.

В. О. ТРЕТЯКОВ,
викладач німецької мови.

На біологічному факультеті в цьому учбовому році працюють фуркаційні групи, які вивчають англійську мову як спеціальний предмет. Студенти надзвичайно працюють, до вивчення мови ставляться серйозно і з великим інтересом. Заліки всі склали добре. Особливо слід відзначити студентів I курсу Волкова і Ярославську, а також ст. II курсу Голєнко, Колесникову, Сиркіс.

Викладачі Б. Д. АВЕРБУХ,
О. І. РОССІНІНА.

Добре попрацювала в першому семестрі над вивченням німецької мови студентка I курсу хімфаку Кабушко. Великий інтерес до вивчення іноземної мови проявляє третьокурсниця біофаку Шахніс, студенти I курсу біофаку.

А такі студенти як Малюгіна (II курс, хімфак), Кнеллер (IV курс, хімфак) систематично пропускали заняття, мало працювали над мовою, тому не одержали заліку з іноземної мови.

Викладач О. А. БУР'ЯН.

Кли на початку учбового року на геофаці стало відомо про створення фуркаційної англійської групи, більшість студентів IV курсу одразу ж виявили бажання більш глибоко вивчати англійську мову.

Була створена група у складі семи чоловік із найбільш підготовлених з мови студентів. І з самого початку відповіді студентів на практичних заняттях з лексики, граматики, фонетики, перекладу свідчили про серйозну і вдумливу

роботу над предметом. В кінці семестру в групі не було відстаючих, невстигаючих.

Інтерес до мови, наполегливість і сумлінність характеризують студентів Єрмоліна, Клименко, Поманську, Котликову, Лютенко та ін. Безсумнівно, що така наполегливість увінчається успіхом і після закінчення курсу знання у студентів групи будуть міцними і глибокими.

Викладач М. Л. КОТОВА.

Погано відвідували заняття з німецької мови студенти III курсу українського відділу філфаку. Це позначилося на результатах іспиту — із 34 чоловік лише 6 одержали відмінні оцінки.

Протягом всього семестру не відвідував занять з німецької мови студент Некрасов, який 2 роки був на I курсі і з запізненням складав іспит на II курсі.

Значно краще складала екзамен з іноземної мови група російського відділу, де староста — ст. Балановська.

Викладач О. Г. ПЛОНСЬКА.

Гіркі наслідки

Закінчилась зимова екзаменаційна сесія. На другому курсі істфаку ця сесія була особливо складною.

Протягом семестру більшість студентів регулярно відвідували лекції, систематично готувались до практичних занять. Але не всі студенти серйозно поставились до своїх обов'язків. Це і виявилось під час сесії.

Ю. Покаршевський, наприклад, не систематично вчив іноземну мову, часто пропускав лекції. І ось результат — німецьку мову він не зміг скласти з першого заходу. Сподіваємося, він зробить для себе відповідні висновки і в другому семестрі змінить своє ставлення до навчання.

Добре склали сесію студенти В. Антонов, Л. Зінченко, К. Щєков, С. Новицький та інші. Але відмінників на курсі немає. Таке явище, мабуть, пояснюється тим, що взагалі курс недостатньо працював у семестрі, несерйозно готувався до заліків та екзаменів під час сесії. Міцні знання і успіхи в навчанні здобуваються лише в

серйозній систематичній праці. Особливо це стосується іноземної мови, де в нас найгірші результа-

ОГЛЯД-КОНКУРС

РЕКТОРАТ, ПАРТКОМ, ПРОФКОМ, КОМІТЕТ ЛКСМУ, СТУДЕНТСЬКИЙ КЛУБ ОДЕСЬКОГО ДЕРЖАВНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ім. МЕЧНИКОВА ОГОЛОШУЮТЬ МІЖФАКУЛЬТЕТСЬКИЙ ОГЛЯД-КОНКУРС ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ

МЕТА ОГЛЯДУ:

активізація культурної роботи на факультетах; перевірка стану естетичного виховання в університеті; виявлення передових факультетів у культурно-виховній роботі.

ПОЛОЖЕННЯ ПРО МІЖФАКУЛЬТЕТСЬКИЙ ОГЛЯД-КОНКУРС

1. В огляді-конкурсі художньої самодіяльності можуть взяти участь вокалісти, читці, танцюристи та інструменталісти, конферансисти, сценки, скетчі (бажано на студентську тематику), оригінальний жанр.

До участі в конкурсі запрошуються окремі виконавці і виконавські ансамблі.

2. Місце кожного факультету в огляді-конкурсі визначатиметься якістю виступу його представників під час конкурсних концертів;

масовістю самодіяльного колективу факультету, що бере участь в конкурсі;

мірою участі студентів та викладачів факультету в загально-університетських гуртках самодіяльності.

Факультети, що займають 1—3 місця, нагороджуються перехідними призами і почесними грамотами.

Кращі виконавці, солісти та ансамблі, нагороджуються перехідними призами та дипломами і беруть участь послідовно у районному, міському та обласному оглядах художньої самодіяльності, а також нагороджуються поїздкою до інших міст Союзу.

Міжфакультетський огляд-конкурс буде проводитись з 1 по 8 березня.

На спецсемінарі у заочників

Один з спецсемінарів у істориків-випускників був присвячений ідеологічним та організаційним основам Комуністичної партії Радянського Союзу. Важлива тема його охоплювала актуальні питання партійного будівництва. Студенти-заочники тт. Гражевський, Корж, Голуб, Табунець, Боцюра, Белінський та інші сумлінно опрацювали рекомендовану літературу — основну й додаткову, підготували змістовні доповіді.

З великим інтересом були прослухані виступи студентів Грабовського, Гараненко, Крючкова, які наводили цікаві приклади з життя своїх місцевих партійних організацій, про роботу по подоланню наслідків культу особи і відновленню ленінських норм партійного і радянського життя.

Всі студенти брали активну участь в обговоренні питань, які виносились на спецсемінарі, вказували на недоліки у виступах своїх товаришів, доповнювали один одного.

Залік всі склали успішно. Такі спецсемінари дуже потрібні студентам-випускникам перед державними іспитами.

А. ЗВЕЗДОВ.

ПО ЛЕНІНСЬКИХ ЗАПОВІТАХ

Колектив Одеського хлібзаводу № 5 молодий. Минуло лише півроку з дня його пуску. Але у нього багато друзів, які допомагають йому, як кажуть, стати на ноги. Серед них — викладачі кафедри історії КПРС Одеського державного університету. Професорсько-викладацький склад кафедри всіляко допомагає молодому колективу. На заводі організована система консультацій з питань марксистсько-ленінської теорії.

З метою кращого, творчого вивчення марксистсько-ленінської теорії, матеріалів XXII з'їзду КПРС та листопадового Пленуму ЦК КПРС, парторганізація заводу, разом з кафедрою історії КПРС вирішила провести теоретичну конференцію на тему: «Працювати і жити по-ленінськи».

Викладачі кафедри, очолювані доктором історичних наук, проф. І. В. Ганевичем, розробили тематику доповідей і виступів, склали списки рекомендованої літератури. Задовго до початку конференції в червоному кутку зібралися робітники і службовці заводу.

В короткому вступному слові секретар партбюро заводу В. М. Куклеєва розповіла як на кожній ділянці борються робітники за перетворення в життя ленінських ідей:

— Наш колектив молодий, але вже тепер ми можемо сміливо назвати імена тих, хто служить зразком в праці, живе і працює по ленінських заповідях. В. Ф. Куркан за високі показники в праці нагороджений значком «Отличник хлебопеченья». По-комуністичному ставляться до праці зарядніці М. Стороженко, О. Костопуло та інші.

Виступає директор заводу В. М. Скворцов. Він говорить про те, що план 1962 року виконаний на 115,5 процента. Із розрізаних, розкиданих по місту дрібних кустарних господарств на заводі було організовано цех кондиробів який щоденно випускає понад 1,5 тонни продукції.

— Важливою подією в житті партії, народу став листопадовий Пленум ЦК КПРС. Радянські люди самовіддано трудяться, щоб перетворити в життя рішення Пленуму.

З великою увагою було заслухано виступ молодого спеціаліста, хіміка Інни Круподеревої. Вона розповіла про те, як працював В. І. Ленін.

Важко навіть уявити, скільки роботи доводиться йому виконувати за день: бесіди з відвідувачами, прийом делегацій, виступи на конференціях і робітничих мітингах, засідання, написання різноманітних статей для газет і журналів, читання листів і записок, безкінечні телефонні розмови — це далеко не повний перелік. І він все зстигав зробити своєчасно, ніколи не запізнявався, — говорить І. Круподерева.

Тепло зустріли учасники конференції виступ І. І. Каменського, старого більшовика, члена Комуністичної партії з 1907 року. Він бачив і чув Леніна.

— Я щасливий, що мені довелося зустрічатися з Володимиром Іллічем. Радісно стає на душі, коли бачиш, як ленінські заповіді перетворюються в життя радянськими людьми, — говорить старий більшовик.

Він закликає зміцнювати ленінські традиції.

Секретар комсомольської організації заводу В. І. Князева присвятила свій виступ молоді заводу. Вона розповіла про життя і працю комсомольців заводу про поєднання ними праці з навчанням, про виконання ними ленінського заповідю: «Учитись, учитись і учитись».

Виступаючи говорять про ленінський принцип: хто не працює, той не їсть, про ленінську чуйність, скромність. Про погляди В. І. Леніна на мистецтво, про високу оцінку ним реалістичних творів розповів малар І. П. Чадин.

На закінчення виступив доцент кафедри історії КПРС Я. М. Штернштейн. Він проаналізував окремі виступи і закликав і далі вивчати велику ленінську спадщину.

Партійна організація і керівництво заводу оголосили подяку кафедрі КПРС за допомогу в марксистсько-ленінському навчанні.

Б. ФІДЕЛЬМАН,
ст. I курсу загальнонаукового факультету.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА

Колектив біологів відзначив лютого ювілейну дату — шістдесятиріччя з дня народження і тридцятиріччя науково-педагогічної діяльності завідуючого кафедрою фізіології рослин, доктора біологічних наук, професора Григорія Володимировича Ткаченка — декана біологічного факультету.

Г. В. Ткаченко в 1926 році закінчив учбовий заклад і вступив в 1931 році до аспірантури при Харківському державному університеті з спеціальності фізіології рослин. Після успішного закінчення аспірантури Г. В. Ткаченко в 1934 році займає посаду завідуючого кафедрою ботаніки Криворізького педагогічного інституту.

Під час Вітчизняної війни Григорій Володимирович перебуває в лавах Радянської Армії. Після повернення з армії протягом майже 10 років займає керівні посади в різних вищих учбових закладах. Протягом восьми років він працює ректором в Ужгородському державному університеті.

Разом з колективом кафедри Г. В. Ткаченко веде цікаві і цінні

наукові дослідження. Ним надруковано біля 40 наукових праць.

Григорій Володимирович зустрічає свій ювілей в розквіті творчих сил. Від усього серця бажаємо ювілярові доброго здоров'я і багатьох років продуктивної наукової та педагогічної діяльності.

Колектив біологічного факультету.

Запитання можна?

Вперше з таким запитанням звернувся я до співробітника читального залу студ. бібліотеки.

— У нас нема, — каже, — спустіться поверхом нижче у наукову бібліотеку, у них є.

Спускаюсь у наук. бібліотеку.

— Дайте, будь ласка, останній номер «За наукові кадри».

— Останнього нема, — не вагаючись, каже бібліотекар, — ми одержуємо газету з великим запізненням, іноді навіть на цілий тиждень, так що можу запропонувати вам новорічний номер...

А поруч свіжі номери «Известий», «Комсомольської правди», «Радянської України».

— Оце диво, думаю, виходить з Москви, Києва газети до бібліотеки потрапляють раніше, ніж своя, університетська, до редакції якої два кроки.

Шукаючи газету, я мимоволі зробив своєрідний рейд-перевірку. Біля будинку головного корпусу університету стоїть досить-таки солідна вітрина з кількома різними газетами, а поставити поруч маленьку газетну вітрину з останнім номером «За наукові кадри» ніхто, на жаль, не здогадався. «Можливо, думаю, вона у вестибюлі стоїть?»

Є в мене колега. Талановита людина. Коли в минулому році заговорили про рішучу боротьбу з п'янством, він, безнадійно махнувши рукою, виразно сказав: «І ця кампанія переживемо!».

З того часу я часто повертаюсь до цього вислову. На жаль, слід відзначити, що найкращі ідеї і правильні та своєчасні урядові постанови ми «власними руками» перетворюємо в кампанії, а кампанійщина в таких справах користі не приносить. Можна було б навести чимало прикладів. Але до старого чи минулого повертатися не слід. Достатньо і сьогоdnішніх питань, про які треба говорити, а можливо, навіть кричати на весь голос. До таких питань, на наш погляд, відноситься «докторський ажіотаж», який нині охопив усіх доцентів.

Ні для кого не таємниця, що інститут по підготовці кандидатів, який існував у свій час при університеті, ввійшов у історію під назвою «інкубатора». Останній, як відомо, дуже зручний для виведення курей, і навіть високих порід, але навряд чи виправдав він себе при підготовці кандидатів історичних наук, хоч і «випущено» їх було чимало. Сьогодні це питання підіймається знову тому, що знову ширяться чутки про створення «докторського інкубатора». Правда, інституту по підготовці докторів ще немає, але масові відпустки, які надаються всім бажаним, навіть і тим, у кого ще немає чітко визначеної теми, явно знідають кампанійщиною.

Відпустки, по ідеї, повинні надаватися тим, у кого є 70 процентів готовності для завершення проведених досліджень. Насправді ж виходить по-іншому. Керівники декорату можуть сказати, що це питання, які вирішуються вченими радами факультетів. Правильно. Вони це роблять. Але як бути, коли «місце» є, а мало в кого в наявності сімдесятипроцентна готовність? І як можна виміряти процент готовності?

Ми зовсім не проти надання творчих відпусток. Ми проти іншого і дуже небезпечного становища, з яким ми зустрічаємося

Де почитати „ЗНК“?

Та ні, нема її у вестибюлі. На величезній дошці оголошень яких тільки об'яв не знайдеш, а «За наукові кадри» хоча б сюди кнопкою приколоти нема кому. Виявилося, що в жодному з університетських корпусів не вивішується власна газета. І ось наслідки. Одна з першокурсниць філологічного факультету, провчившись півроку, успішно склала іспити за перший семестр, щиро здивувалась, що така газета в університеті є.

— Я, — каже, — й не знала про таку, навіть не чула ніколи.

Нам важко сказати, хто винен у тому, що газета не вчасно або й зовсім не доходить до читача, але цілком зрозуміло, що треба її популяризувати, доносити до найширших студентських кіл.

А. СИГАЛОВ,
ст. II курсу.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Студент А. Сигалов піднімає, на нашу думку, важливе питання. Подібні скарги не вперше надхо-

дять до редакції. Пояснюється це тим, що за доставку газет на факультети та розподіл між передплатниками відповідають представники факультетів, робота яких контролюється комсомольськими та партійними організаціями факультетів. На зауваження редакції про погану роботу їхніх представників окремі факультети або зовсім не реагують (як, наприклад, факультет іноземних мов, юридичний), або відбуваються обіцянками.

Своєчасно одержує в друкарні газети представник НБ. І, мабуть, працівникам читального залу НБ необхідно організувати своєчасну підшивку газет.

Ми сподіваємося, що замітка А. Сигалова допоможе комсомольським та партійним бюро факультетів організувати своєчасну доставку газети читачеві. Та й комітет комсомолу університету подумає про форми популяризації газети серед студентів і викладачів.

„Докторський ажіотаж“

уже сьогодні, — проти применшення ролі доцента, цієї дуже важливої армії трудівників науки, які навчають і виховують тисячі студентів. Хто і де говорив, що всі доценти неодмінно повинні стати професорами? Такі рішення ніколи не приймалися. А на практиці виходить так: якщо доцент попрацював ряд років і не написав докторської дисертації, — значить, грубо висловлюючись, грош йому ціна. Про доцента судять не по якості лекцій і спецкурсів, не по майстерності проведення занять і тим більш не по методах виховної роботи, а по кількості статей та монографій. Безперечно, в університеті не може бути викладача, який не займався б дослідницькою роботою. Але вона не повинна бути самоціллю. Вона повинна впливати із процесу педагогічної роботи.

Чому ж ми ніколи не говоримо про якість педагогічної та виховної роботи доцента? Хто з доцентів університету відзначений за лекторську майстерність? Ніхто. Відзначають лише професорів.

До чого ж це привело? До того, що доцент втрачає смак і інтерес

до педагогічної і тим більш до ідейно-виховної роботи і думає про «науку». Ми беремо це велике слово в лапки тому, що думає він про ступінь доктора, про професорське звання, і нічого його більше не цікавить.

Прислухайтесь до того, про що сьогодні говорять в цій, так званій, середній ланці. Про методику викладання? Про характер і зміст лекцій та практичних занять? Нічого подібного. Про відпустку для написання докторської. Час подумати про поєднання наукової і педагогічної майстерності і судити на конкурсах чи чергових підвищеннях на посади не лише по списку праць, але й по всьому досвіду праці. Необхідно підвищувати роль асистентів і доцентів. На їх плечах лежить велика і відповідальна робота. Ці ланки завжди були і будуть в учбових закладах. І як би університет не відрізнявся від педагогічних учбових закладів, його не слід перетворювати в науково-дослідну установа.

М. СЕМЕНОВ.
(«Ленинградский университет», № 67).

Гість з ЧССР

До філологів першого курсу українського відділу Ужгородського університету завітав завідуючий кафедрою української мови та літератури Пряшівського педінституту тов. Новак. Багато цікавого розповів він студентам.

На Східній Словаччині живе близько 100 тисяч українців. Там є 150 шкіл з українською мовою навчання. На стаціонарному відділі Пряшівського інституту навчається 840 студентів, на заочному — 700. З них 190 — на українському відділі. До минулого року навчання тривало 4 роки, а зараз зв'язку з великою потребою в педагогічних кадрах навчання скорочено до 3 років.

У Чехословаччині — 20 педінститутів. Вони готують вчителів 6—9 класів. У сільських школах —

дев'ятирічне навчання. Педагоги готуються з словацької, української мови. Недавно в Пряшеві збудовано новий гуртожиток на 700 студентів. В кімнаті — по 2—3 чоловіки. Є дієтична їдальня. На першому курсі стипендію одержують всі, а потім — за успішністю. Цікавим у системі чехословацької освіти є те, що вчителі 1—5 класів здобувають кваліфікацію з деяких предметів і для старших класів.

Гість із Пряшева розповів про заплановані на 1963 рік зустрічі пряшівських студентів з ужгородськими, побажав студентам успіхів у житті та навчанні.

Староста групи тепло подякував тов. Новака і передав братерський привіт студентам соціалістичної Чехословаччини.

(«Радянський студент», № 34).

Висвітлити багаторічну літературну діяльність О. С. Серафимовича — значить торкнутись цілої епохи. Прекрасну характеристику життєвого і творчого шляху Серафимовича дав в 1924 році Д. Фурманов:

— Созрел годами, возмужал мыслью, нащупал твердую почву и со студенческой скамьи угодил в Архангельскую ссылку... Никогда не гнул и не сдавался этот кремневый человек — ни в испытаниях, ни в искушениях житейских. Никогда, ни единого разу не сошел с боевого пути, никогда не сфальшивил, ни в жизни, ни в литературной работе.

Творчому й ідейному розвитку Серафимовича сприяли В. І. Ленін, М. Горький.

Серафимович часто слухав виступи Леніна на з'їздах і конференціях, бував у нього. Письменник глибоко оволодів лєнінським принципом партійності літератури. Його естетичні погляди різко протистояли декадансу, аполітизмові, антипатріотичним напрямкам.

Ідейний вплив М. Горького позначився на художній творчості Серафимовича, його літературно-критичних і естетичних позиціях, на громадській і політичній діяльності письменника.

В період підготовки революції 1905 року Горький прилучив Серафимовича до видавництва «Знание», яке об'єднало навколо себе революційно-демократичні сили.

Горький навчив його «взвешивать каждое слово, каждую строчку. Сотни тысяч читать-то будут».

Серафимович гаряче любив літературу як голос правди і сумління, як прояв людської гідності і благородства.

О. С. Серафимович — продовжувач кращих традицій російської літератури, її самовідданого суспільного служіння. Майстерність Серафимовича відзначив Лев Толстой, оцінивши оповідання письменника «Пески» на «п'ятірку з плюсом».

Тісні зв'язки поєднують Серафимовича з українською культурою, з усною поетичною творчістю народу. Він добре знав і любив поезію Шевченка та інших класиків України. Співець визвольної боротьби російського народу, Серафимович оспівав і боротьбу народу українського за своє національне і соціальне визволення. Українські степи над Дніпром, Донбас і Крим, Залізна Україна знайшли своє художнє відображення в творчості Серафимовича.

Через муку провів їх до кінця, до тех пор, пока они не почувствовали себя организованной силой Октябрьской революции. Для меня этого было достаточно».

Похід таманців — страшний університет, на закінчення якого голодна, роздигнена, вимучена армія зорганізувалась у всепермагаючу силу, залізний потік, який змитає всі перешкоди на шляху до нового життя.

Процес революційного виховання селянської маси в революційне

КЛАСИК РАДЯНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Глибоко хвилюють читача повісті й оповідання Серафимовича про російську революцію 1905 року. Поряд з горьківськими, вони кращі серед тих, які створила на той час російська література.

Не замовкав письменник і в роки реакції, коли чорні сили намагались задушити всяке живе слово, живу думку свободомислячого народу. В ряді оповідань Серафимовича цього періоду різко звучать антирелігійні, антицерковні мотиви, звучить тема розкрячення людини, її духовного розвитку, росту її свідомості.

Народові-гіганту, народові-борцю присвятив Серафимович свій «Железный поток», який став етапним твором радянської літератури 20-х років, — твір високого мистецтва, найчистішої класики, гідний вклад письменника в скарбницю не тільки вітчизняної, але й світової літератури.

В основі твору — конкретно-історичний факт — похід Таманської армії в 1918 році з Кубані на з'єднання з Радянськими військами Північного Кавказу. Письменник так визначає своє завдання: «Я взял анархическую массу, не подчиняющуюся, каждую минуту готовую посадить на штыки своих вожакон. И через страда-

нство, яке допомагає робітничому класові в боротьбі за Радянську Батьківщину, — в центрі уваги письменника. Яскравому розкриттю цього процесу сприяє глибоке знання автором українського козацького побуту, звичаїв, знання місцевості, майстерність і багатогранність таланту письменника.

Головна ідея твору — революційне перевиховання мас — визначає композицію «Железного потока» і розкриває його назву.

Особливе місце в творі відведено сценам мітингів на початку і в кінці походу.

Порівнюючи початок і кінець твору, Серафимович пише: «Только тогда буйное разливалось по степи человеческое море, а теперь затаилось и молча стояло в железных берегах».

Повість «Железный поток» в міру написання переростала в народну епопею. В заключній сцені сконцентрувався для письменника весь зміст твору. Він відчував закінчення — цей мітинг в степу по контрасту з мітингом біля вітряків, — як заключний акорд, як вирішення всієї теми.

Часто ситуації в творі повторюються. Це повторення допомагає авторів підкреслити головне, повніше розкрити становлення ха-

рактеру і росту воєнного досвіду ватажка таманців — Кожуха. «Сын «векового батрака» Кожух — герой и не герой, — відповідає письменник на записку читача. — Он не герой потому, что если бы его не сделала масса своим ватажком, если бы она не влила бы в него свое содержание, то Кожух был бы самым обыкновенным человеком. Но в то же время он и герой. Герой потому, что масса не только влила в него свое содержание, но и шла за ним и подчинялась ему, как командующему».

Кожух любить народ і відчуває свою відповідальність перед ним, розуміє в той же час необхідність залізної дисципліни в умовах, які склались в поході.

«Железный поток» став могутньою зброєю в руках народів, які борються за своє визволення. Широкую популярність завоював твір в країнах народної демократії, був виданий в революційній Іспанії, у В'єтнамі. Народна епопея Серафимовича у всій повноті розкриває перед зарубіжним читачем велич і силу Жовтневої революції.

19 січня 1933 року ЦК ВКП(б) гаряче вітав пролетарського письменника Серафимовича в день його 70-річчя: «Коммунистическая партия высоко ценит товарища

Серафимовича как пролетарского писателя-революционера, творца классического произведения «Железный поток». Письменник був нагороджений орденом Леніна за його літературні заслуги перед робітничим класом і трудящими масами СРСР. «Правда» вітала письменника, безпосереднього учасника революційних боїв, творця пролетарського епосу, постійного свого працівника.

Привітання робітників ювілярові свідчили про кровний зв'язок письменника з народом, з революцією.

Народний письменник, прекрасний художник, літописець суспільно-політичної боротьби минулого півстоліття, О. С. Серафимович в образах і картинах відобразив процес перетворення нашої країни в могутню соціалістичну державу, велич Жовтня і радість мирного творчого будівництва народів Радянського Союзу.

Невтомний борець за правду, за високе реалістичне мистецтво, за великі ідеали людської свободи і життя, чесний і простий, О. С. Серафимович — вінець письменника-громадянина і творця. Традиції його творчості і письменницький образ художника вічно житимуть в радянській літературі

Доц. П. І. ЗБАНДУТО,
Є. ЗЕНЬКОВА.

О. С. Серафимович в Одесі

Перші числа березня 1939 року. Кімната деканату Одеського педінституту заповнена студентами літфаку. До них дійшли чутки, що в Одесу приїхав письменник О. С. Серафимович. У декана зібрались професор Р. М. Волков, доц. А. Богуславський, М. Г. Устенко. Вирішили послати делегацію до письменника і запросити його в педін і лінгвін, як тоді називали педагогічний інститут і педінститут іноземних мов.

Делегація викладачів і студентів вирушила до готелю «Лондонський», де зупинився письменник. Йшли і хвилювались: як зустріне, який він?..

362 номер. Назустріч нам з-за столу підвіся бадьорий, невисокий на зріст чоловік, уважним вивчаючим поглядом оглянув делегацію, привітно запросив сісти. Це й був О. С. Серафимович, великий письменник землі радянської.

Одразу ж здогадався, що прийшла делегація викладачів і студентів. Був радий, що в педіні є творча літературна група і що її вихованці друкуються в обласній пресі, що студенти літфаку зустрічались з поетами В. Сосюрою, М. Рильським і читали їм свої вірші. Говорили про оперний театр, про його нові постановки. Олександр Серафимович особливо хотів прослухати оперу на українську тему.

На запрошення відвідати педінститут, відповів: — Обов'язково прийду, але після того, як побуваю у трамвайників. Слово дав.

Вийшовши з готелю, молодші пустились бігом до інституту, де делегацію з нетерпінням чекали студенти. Хто прибіг першим, ще на вулиці кричав:

— Згодився! Буде!..

Ця звістка рознеслась по учбовому корпусу і гуртожитках студентів.

Місцем зустрічі обрали великий клуб недалеко від педінституту (тепер клуб Трудрезервів). Ще задовго до приходу письменника студенти заповнили приміщення клубу. Зал був переповнений — клуб не міг вмістити всіх бажаючих побачити О. С. Серафимовича.

Оточений тісним колом студентів, письменник ввійшов до залу. Студенти стоячи вітали Олександра Серафимовича.

Головуючий завідуючий кафедрою російської літератури Одеського університету і педінституту професор Роман Михайлович Волков від імені присутніх привітав письменника і надав йому слово.

На трибуні письменник незначно перевтілювався. Натхненним поглядом оглянув аудиторію і, звертаючись ніби до самого себе, просто запитав:

— Про що ж розповідати?

І відповів: — Про життя. Буду говорити про життя. Вказуючи кивком голови на стіл президії, усміхнувся:

— Тут сказали слово «найстаріший», а не наслідились сказати «старий». А я старий і є. Багато пам'ятаю. Сімдесят з лишком років пам'ятаю і про це хочу розповісти. Не лякайтесь! Розповім про головне.

В 1915 році сина мого вбили кайзерівці. Єдиного сина. Горе мене зламало. І ось в той час через Марію Іллїніну я одержав листа від Володимира Іллїча Леніна, в якому він писав про горе мільйонів людей, які втратили своїх близьких в цій проклятій війні за чужі прибутки. Зворушив мене, підбадьорив цей лист і я вирішив оголосити війну війні. З тих пір я нерозривно з Ленїним... в серці.

Олександр Серафимович довго розповідав про те, як він разом з Марією Іллїніною Ульяновою відбували заслання в районі Архангельська, як було написано оповідання «На льдине», як під впливом Леніна в нього народилась думка написати «Железный поток» і як його плани на майбутнє. Олександр Серафимович говорив про щастя жити в нашій Радянській країні, про красу життя, красу природи і красу весняного вечора, що спадав над Одесою. Всі присутні слухали, затамувавши подих.

І коли письменник закінчив свою розповідь, наступила мовчанка, яку згодом розірвав грім оплесків.

Оточений студентами і викладачами, О. С. Серафимович вийшов з приміщення клубу. Внизу десятками тисяч яскравих електричних вогнів світився Пересип...

Доц. В. Т. РУЖЕЙНИКОВ,
зав. кафедрою педагогіки.

Редактор М. ДОБРОГОРСЬКИЙ.

ЦІННИЙ ПОСІБНИК

В кінці 1962 року вийшов у світ науковий збірник «Природа и хозяйство Одесской области», створений великим колективом авторів (24 чоловіки). В збірнику вміщено праці співробітників географічного і біологічного факультетів нашого університету та співробітників інших вузів і наукових установ м. Одеси — членів Одеського філіалу Всесоюзного географічного товариства. Збірник складається з двох частин. Перша частина, присвячена природі Одеської області, охоплює статті таких відомих науковців, як проф. І. І. Пузанов

(«Фаунистический очерк Одесской области»), проф. К. А. Виноградов («Очерк фауны северо-западной части Черного моря»), проф. І. Я. Яцько («Особенности юга УССР») та інші.

Цінність опублікованих статей про природу Одеської області полягає в тому, що більша частина з них узагальнює особисті польові дослідження авторів (доценти А. Д. Роцин, Г. Я. Гончар, Д. І. Склярук, Т. П. Федорченко, Ф. О. Петрунь та ін.).

Друга частина збірника висвітлює стан сучасного господарства Одеської області. В статті «Историко-географический очерк Одесской области» доцентів І. М. Ланда і М. І. Рабіновича досліджується процес формування господарства.

Широко використані і узагальнені відомі матеріали, що характеризують стан сучасного господарства і перспективи його розвитку в семиріччі, в статтях доц. К. Є. Повітчаної та ст. викл. Є. К. Кіколі «Промышленность Одесской области», доц. М. І. Блажко «Население Одесской области», доц. Смирнова і ст. викл. В. П. Мазур «Сельское хозяйство Одесской области» та ін.

Вихід збірника «Природа и хозяйство Одесской области» — значна подія в культурному житті нашої області. Особливо раді його появі вчителі географії. Адже шкільна програма велику увагу приділяє вивченню своєї області, краю.

Цей збірник — перше комплексне наукове зведення науковців Одеси. Вчителі географії, ботаніки, працівники господарських та наукових установ знайдуть тут для себе багато цінного і необхідного в їх практичній діяльності.

Доценти К. Є. ПОВІТЧАНА,
Ю. А. АМБРОЗ.

ПАМ'ЯТІ ПИСЬМЕННИКА

В центральному лекторії відбувся вечір, присвячений сторіччю з дня народження видатного російського письменника Олександра Серафимовича. Присутні з великим інтересом прослухали доповідь про життя і творчість письменника, з якою виступила кандидат філологічних наук доц. Л. В. Берловська.

На закінчення вечора відбувся концерт.

М. ГЕНЦЛЕР,
найстаріший робкор Одеси.

Викладачі, студенти та співробітники історичного факультету висловлюють співчуття доценту кафедри історії СРСР П. Г. Чухрїю з приводу важкої втрати — смерті його МАТЕРІ.

«ЗА НАУКОВІ КАДРИ»
СТОП. 4. 8 ЛЮТОГО 1963 р.